

GLOSES

IV

SÓN les enramades, aquestes festes de barri que es celebren en nostra vila entre la diada del Corpus i la seva vuitada, les Festes majors petites de Sant Celoni.

Aquella *competència* de bona llei, noble i escaient, era la pedra de toc que removia les energies estancades de tot el veïnat en auguris de festa; era el motor de posar la màquina en marxa; era la senyal de llençar-se a la lluita amb coratge i ardidesa electrisants per a guanyar l'èpica batalla, per a aconseguir el trofeu cobejat, l'honorífica distinció, la lloa, l'elogi a flor de llavi de tothom: «Aquesta, aquesta és la més lluida».

L'enginy, la destresa, l'habilitat, les *bones mans* dels veïns, grans i xics, aquell dia traslluïa, aquell dia feia aparició sobtada i pública, exposada a les crítiques afalagadores o mortificants del públic-jurat que acudia a emetre el seu veredict.

Diguem, doncs, que aquelles enramades, eren unes exposicions d'art que celebràvem a semblança de les de Primavera o Tardor de Madrid i París.

Ara de tot això se n'és perdut l'encís. Es va només al *gra*.

Hi ha més materialisme i menys, quasi gens, espiritualitat.

No podem admirar objectes artístics ni *treballs* de paciència, perquè són massa agobiadors i entretinguts.

Tot lo més, tot lo més, podem fixar l'atenció en el més o menys artístic i monumental *tablado*, que l'actiu Tauler va bastint, en un tancar i obrir d'ulls, a cada barri i en el lloc on hi mostraran les seves habilitats genials, el formiguer de *xarlestonistes* que com bolets, quan n'és *anyada*, surten en nostres pinedes i boscos, belles i frondosos eternament.

MÀRIUS

Les passades revetlles

Dijous, dia 23, per tal de celebrar-se la vuitada de la festa de Corpus i ésser la nit de la revetlla de Sant Joan, entusiastes elements de nostra vila organitzaren, mercès a la esplendides i galanteria del Sr. President del «Sant Celoni Tennis Club Sr. Puig, que aquest any fou distingit amb el penó de Corpus, unes bellíssimes festes de les que es guardarà grat record.

A la tarda, després de la processó, que recorregé el trajecte de costum, l'Orquestra cobla Arbúcies desgranà tres belles sardanes a la Plaça de l'Església que foren molt celebrades, en especial «La Rectoria Vella» original de la distingida Srta. Assumpta Sánchez, que algunes vegades passa temporades en aquesta vila i precisament en la «Rectoria Vella».

Després a la nit, en la plaça d'Espanya, convertida com per art de màgica i encantament, en un soberbi *envelat d'istiu*, hi hagué extraordinari Ball de revetlla, amenitzat, demés de la ja dita orquestra Arbucienca, per el *clàssic manubri*, rodat per improvisats i notabilíssims pianistes.

L'animació, que fou grandiosa, no decaigué fins que varen acabar, prova palesa de que tothom s'hi sentia bé i s'hi trobava a pler. Dir qui hi havia, no ho direm per a no caure en forçoses omissions. Farem constar, només, que hi havia tot Sant Celoni. I al dir tot el poble, volem també incloure-hi a les distingides famílies forasteres que amb caràcter transitori i altres ja quasi efectiu, conviuen entre nosaltres.

La novetat que els organitzadors imprimiren a la festa, voltant tota la plaça de tauletes-veïlladors, on s'hi podia menjar i beure, una de les carecterístiques més positives de la diada, fou molt ben rebuda com ho potentitzà en que sempre hi hagué *lleno de plè*.

L'Hotel Suís, que si no el mostrem als forasters com el fill il·lustre de la població, ens sentim orgullosos de que hi estigui establert, perquè sabem que ens farà quedar bé, cuidà, amb servei extraordinari de cambriers, de que tothom podés refrescar i engolir el que més li plavia.

En Bosch, diuen que feu el seu Agost (i això que encara no hi són), liquidant-li en *Quico*, convertit en flammant *Kok*, totes les existències de coques i llaminadures que tenia.

En fi, un exitàs que es poden apuntar al seu *Haber* els organitzadors: l'incansable Torras, l'Eduard, que a ses dots d'organitzador sempre hi adjunta una formidable dossi de fe i optimisme. ¡Bé, noi, bé! Encara que si guis *del Montseny*, ja podem alabar-te. En Bisbal, el popular florista, va acreditar-se una vegada més que ho és, i verdader, doncs hi fé la ma trencada amb això de guarnir, adornar... i menar auto.